

Кому ж то Бог пошле отой шматочок сиру?

Читачеві, причому не лише обласному, останнім часом пропонуються публікації про неоднозначну ситуацію, що склалася навколо приватизації ВАТ "Мукачівська маслосирбаза". До уваги читачів — короткий виклад двох останніх публікацій в "Українській інвестиційній газеті", та газеті "День", а також коментар учасників подій — директорів фірми "Атріум" Л.ПАРФЕНЮКА та прасової компанії "Газда-Інвест" Ю.КЛЮЧЕВСЬКОГО.

"Українська інвестиційна газета" (5.06.1997 р.), "В Ужгороді йшла війна-2". Автор М.Саваневський. ВАТ "Мукачівська маслосирбаза" виставлялося на аукціоні, і 31,4% акцій придбала ТК "Газда-Інвест" для мукачівської фірми "Атріум". "Атріум" знайшов німецького інвестора і уклав з ним контракт на 1 млн. DM про поставку обладнання сучасного молокозаводу з повним циклом переробки. Але щоб провести модернізацію ВАТ, необхідно скликати загальні збори акціонерів, на яких би вирішили деякі поточні питання, а водночас і майбутнє підприємства. Акціонер, керуючий ч.3 ст. 45 Закону України "Про господарські товариства", як такий, що володіє більш ніж 20% статутного фонду ВАТ, надіслав листа правлінню ВАТ з вимогою провести збори акціонерів, на що правління ВАТ відповіло відписками і відмовилося проводити збори. Тоді акціонер, керуючись цим же Законом України, вирішив проводити загальні збори самостійно, але регіональне відділення ФДМУ, яке володіє 30% статутного фонду ВАТ, теж формальними відписками відмовилося з'явитися на збори.

Газета "День" (31.05.1997 р.), "Історія однієї приватизації, або Чому мукачівські робітники не люблять "нових українців". Автор В.Зубач. У статті йдеться про те, що ВАТ "Мукачівська маслосирбаза" постійно в облозі "нових українців", які погрожують викинути всіх за ворота, бо їм потрібні лише холодильники. Стримувати робітників тільки директор бази Є.Романовська, хоча до неї вони щодня з'являються у чорних масках і криють матом. А розбійники ці — колишні орендарі холодильників, а нині

акціонери — та сама фірма "Атріум", котра через посередництво ТК "Газда-Інвест" викупила 31,4% акцій, знайшла інвестора і наразі хоче одного — провести на підприємстві збори.

Кор. Отже, ви хотіли б на сторінках "СЗ" спростувати публікацію в газеті "День"...

Л.П. Зовсім ні. Спочатку, коли я прочитав публікацію в газеті "День", мене охопили емоції, хотілося спростувати мало не кожне слово. Але потім я заспокоївся. Не хочу вступати в полеміку, бо люди скажуть: Романовська облила брудом Парфенюка, а тепер Парфенюк її обливає. Це ніякої користі нікому не дасть. Окрім того, вже є досить об'єктивна стаття в "УІП", яка чітко розставляє всі крапки. Хочеться просто поділитися наболілим, окреслити основні моменти, щоб нас почули країни.

Стаття в "Дні" однозначно однобока, політична. Автор навіть не спробував зв'язатися з "Атріумом", щоб з'ясувати ситуацію. А що казати, коли нас зображують, як крутих мафіозі. Розбійників з великої дороги? Невже нормальна людина може уявити, що хтось у масці щодня приходиться на підприємство, погрожує? Для чого створювати такий образ "нового українця"? Розумію, у автора свій стиль, художні прийоми, гротеск — але де ж міра? Для чого писати в газеті за 31 травня, що мене виставили зі зборів, коли вони мали відбутися лише 6 червня? Я звернувся в газету "День" — редакція вибачилась, обіцяла опублікувати спростування.

Раніше "Атріум" орендував холодильники на базі. Тепер ми пішли у прийоми на м'ясокомбінат. Але ж колектив бази, так само маючи холодиль-

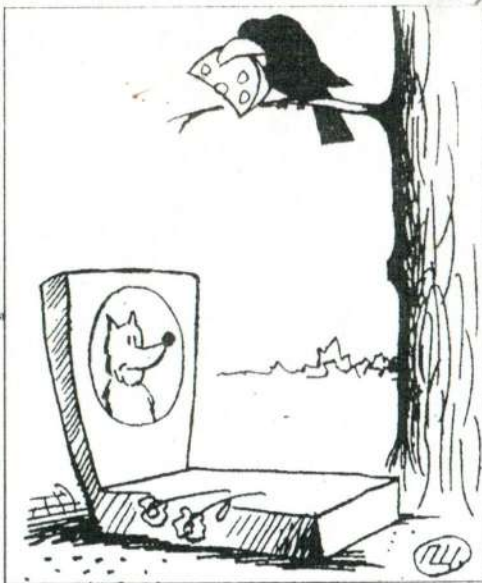
ники, міг торгувати, як "Атріум", котра через посередництво ТК "Газда-Інвест" викупила 31,4% акцій, знайшла інвестора і наразі хоче одного — провести на підприємстві збори. Натомість там досі ніхто навіть звичайного факса не поставив. Це теж свідчить про стиль роботи.

Там випустили 24 тони сиру? А скільки їх пішло на повторну переробку, бо не було реалізовано? Адже якість — українська, а ціни — європейські. Якби автор спробував порівняти три баланси, міг би зробити однозначний висновок, який директор краший. Ми завозили продукти в одних кількостях, а в документах зменшували? Але ж для цього є компетентні органи — їм судити.

Уклавши угоду з ТК "Газда-Інвест", ми викупили 31,4% акцій на цілком законних підставах, на рівних правах з іншими учасниками відкритого конкурсу. Ми хочемо працювати! І можемо. А можемо й піти звідси — нема питань. Тільки що буде далі? Ми — повноправні акціонери і хочемо провести збори, які все з'ясуують. Щодо планів про майбутнє бази, то я собі це уявляю так: встановити обладнання згідно з контрактом і дати робочі місця персоналу, звичайно, структурно змінюючи підприємство. Не буду тут наводити конкретні цифри бізнес-плану — вони мало що скажуть простій людині. Річ у принципі.

Кор. Ви хочете сказати, що колектив буде збережено?

Л.П. Стопроцентно — ні. Я не можу так запевняти. Звичайно, відбудеться якась

реорганізація. Не хочу обіцяти, що працюватимуть усі люди і всі будуть задоволені — це популізм. Потрібні спеціалісти і насамперед ті, хто хоче працювати.

Кор. Що стоїть за небажанням п.Романовської провести збори акціонерів?

Л.П. За цим стоїть звичайне передчуття кінця. Адже треба буде прозвітуватися, провести аудит, інвентаризацію. Крім того, вона має власні плани, бо, наскільки мені відомо, викупила 4 чи 5% акцій. Ніхто більше не брав участі в конкурсі особисто. Вона намагається й далі бути одноосібним власником усього майна. Тут борються нове і старе — два підходи до виробництва, а відтак і до життя. Вона прямо заявляє: я що жита побудувала, все життя проробила і кістками тут ляжу! Це дуже важка людина, владу втрачати вона не хоче — от і тиє на працівників. Дехто вже подав заяву до суду. І це при тому, що її визнано "Кращою мукачівською — директором-96".

Кор. Що стоїть за незрозумілою позицією регіонального відділення Фонду

держмайна?

Л.П. Вважаю, що тут уже політика. Якби невеличкі чинили тиск, би відстоювали чийсь інтерес. Відмова РВ — це однозначно небажання мати конфлікт, черговий скандал (бо збори призведуть до усунення директора). А Романовська — могутня особа з певними зв'язками. Перед тим, як вдроте носити керівне крісло "Мукачівської маслосирбази", очолювала Закарпатське молочнопромислове об'єднання. Тут і зацікавленість "білого дому".

Ю.К. Річ у великій політиці. Приватизація — це перехід власності до конкретної особи. Є

конкретний акціонер — є конкретний контроль. Скажімо, та ж "Газда". Люди довірлися нам. Їх цікавлять дивіденди. Ми є страшним механізмом для будь-якого директора, що ніколи не зв'ятувався. Востане зв'ятувався до 1991 року — на партзборах. Ніхто ж не контролював: у Міністерство "корчагінці" їздили, місцеву владу обходили тільки його слухняність. А тут приватизація — і директор стає головою товариства до її завершення. І проводити 3-4 роки. Це так грубо — 3-4 котежді. І вони будуються. Натомість люди без роботи. Спеціалісти — стоять на базарі. А влада не хоче нічого випустити з-під контролю. Раніше начальник з "білого дому" міг зателефонувати на будь-яке підприємство: зробіть гарнітурчик чи ще щось. І все робилося. А тут конкретні акціонери ставлять свого директора, і він знає: проведуть аудит, інвентаризацію. Вища форма акціонерного товариства — збори. Їм уже гарнітурчик не замовити. Іде перерозподіл — старі і нові господарі.

Регіональне відділення просто боїться. Київ далеко, а "білий

дім" — порад. Фонд прийшов би на збори і сказав: от у пані Романовської хереші позашники, а це авантюристи — "вишарпуть лашу" зі своїми контрактами. Натомість вони не приходять, тягнуть час, утримуються. Як на партзборах. Бо завтра буде конкретний власник. А у начальниці з облдержадміністрації на носі — вибори. Як він цього власника примусить голосувати? Як вилізе через нього на колектив? Тому й не хочуть втрачати вплив, а фактично — владу.

Кор. Докладніше, якщо можна, про контракт.

Л.П. На виставці в Києві я познайомився з керівником німецької фірми, яка виробляє обладнання для молокозаводів. Пізніше ми стали шукати можливості отримання кредитів на Заході. У Дойчбанку нам сказали: грошей не дамо, але профінансуємо конкретне обладнання німецького виробника. За це банк отримує свої 6% — їм вигідно. (У нас би запросили всі 40%). Виробнику вигідно збути своє обладнання. 15% вартості профінансуємо ми, "Атріум". Для проведення операції потрібно взяти гарантом першокласний український банк. Так от, за обслуговування наш банк бере 14%. Ось так робляться інвестиції, модернізація нашого виробництва.

Кор. Чому ж працівники бази пишуть в усі інстанції, у Верховну Раду?

Л.П. Бо їх лякає, що завтра не матимуть у того мізеру, що мають сьогодні. До того ж, зазначено 45 підписів, а їх не більше 20. Ніхто з "ітерівців", більш-менш грамотних, не підписав. А директор сказала: або підписуєте — або до побачення. Але ж ми не ставимо питання — завтра всі геть. Ніхто не різатиме курку, яка несе золоті яйця. Треба тільки хотіти працювати, і належно — тоді і отримуватимуть належні гроші. А інакше — скінити, кричати і звинувачувати когось за злиденність нашої економіки і держави.

Розмовляла Лариса Подоляк.